

Șapte negri și mișei

Iulian Șerban

LETRAS
Promovăm autorii români

CAPITOLUL I

Vladimir stătea în micul balcon al camerei de hotel și își mângâia cu mișcări domoale barba moale și căruntă. Sorbiturile rare rupeau scurt din cafeaua făcută la fierbătorul din cameră. Se trezise după ora amiezei pentru că adormise abia spre dimineață. Excursia ocupase toată noaptea trecută, dar și întreaga zi de ieri. A ajuns la hotel seara târziu și abia în zori l-a prins somnul. Fusese însă bine, marea liniștită, barca a mers perfect, iar înotul lung îl satisfăcuse. O ieșire cu un rezultat bun.

Programase cu multă grijă această mică vacanță pentru luna decembrie, concediul de anul trecut fiind un fiasco total. Anul acesta totul a fost însă bine pregătit și a venit pentru un sejur de câteva nopți în stațiunea egipteană. Astăzi era a treia zi, mâine se va întoarce în țară.

În ultimii treizeci de ani Urghada cunoscuse o dezvoltare uimitoare. Din nisipul deșertului a crescut un oraș cu mai mult de două sute de hoteluri, zone comerciale în plină expansiune și viață de noapte vibrantă. Cu un climat perfect, această Riviera de la Marea Roșie nu are extrasezon, iar cea mai mare atracție a stațiunii este în albastrul apelor. Grădinile subacvatice formate din recifurile de corali sunt unice și poate cele mai frumoase din lume, cu ape calde ce realizează un ecosistem ideal pentru multe tipuri de vietăți marine rare. Stațiunea găzduiește anual cam două milioane de turiști, însă cele mai aglomerate perioade sunt din noiembrie până în mai. Mulți străini care au vizitat Urghada de-a lungul ultimilor ani s-au stabilit aici, dezvoltând noile generații multiculturale ale orașului.

Vladimir era cazat la Sheraton, primul hotel de cinci stele din zonă, construit la începutul anilor 90 și modernizat în mai multe etape. De pe terasa camerei avea vedere largă spre mare, dar și spre piscina plină de tineri ce se zbenguiau în apă și făceau gălăgie. Priveliștea trupurilor bronzate de adolescenți ce se căutau unul pe altul prin albastrul apei era frumoasă, dar spectacolul aducea tristețe în ochii celui ce îl privea. În loc de zâmbete...

După trei cafele sorbite tacticos și două ore de privit marea, românul hotărî să facă un duș. Avea de gând să viziteze El Dahar, orașul vechi, zona unde locuiau majoritatea localnicilor. Îi plăcea să vadă cum trăiesc oamenii de pe alte meleaguri, să-i vadă în mediul lor cotidian, să le cunoască viața de zi cu zi. Programase spre seară o lungă plimbare prin piața primăriei, prin bazarul vechi, poate chiar o intrare la acvariu.

Dușul rece l-a înviorat, dar nu a adus zâmbete pe fața mereu încruntată. Abia după ce s-a îmbrăcat, s-a uitat la telefon. Douăzeci de apeluri din țară. A dat din umeri și a format numărul:

- Unde umbli, Vladimir? auzi vocea nervoasă a șefului. Te-am sunat toată dimineața.

- Sunt în concediu.

- Concediul tău s-a terminat, omule. Fă-ți repede bagajele și peste o oră să fii în aeroport. Te duci direct la ghișeu 21, arăți pașaportul și ți se va da biletul. L-am plătit eu. Avionul tău pleacă peste două ore.

- Ce s-a întâmplat, domnule chestor?

- Nu mă lua cu domnule chestor, măi! Am nevoie de tine. Vei prelua un caz acid. Foarte acid, cu pH mic de tot!

Vladimir zâmbi. Comandantul poliției capitalei terminase chimia și nu scăpa nicio ocazie în a-și etala studiile universitare.

- Frige?

- Arde! Avionul tău aterizează la 19.00, ora României, și Matei te va aștepta la aeroport. De acolo pleci direct la fața locului. Am dat ordin să nu se atingă nimeni de nimic. Cadavrul a fost ridicat, dar scena crimei rămâne izolată complet până vii tu.

- O crimă?

- Mai mult chiar. Ți-am spus că este acidă tare treaba! Vei primi niște fotografii pe telefon și mai multe detalii într-un raport preliminar făcut de Matei. Să ai ce rumega pe avion.

- Am înțeles, să trăiți!

Convorbirea nu se încheiase, dar amândoi tăceau. După câteva momente bune de liniște, șeful reluă:

- Îmi pare rău că te iau din concediu, Vladimir. Îți rămân dator pe viitor.

- Abia cu scuzele astea m-ai convins că-i groasă, Octavian. Nu mi-amintesc să-mi fi spus vreodată așa ceva.

- Ph mic, dragă, ți-am spus doar! Toată lumea este inundată de acreală și agitație. Și la mine în stomac este mult acid.

- Ia niște bicarbonat, domnule chestor. Este alcalin și rezultă sare.

- Dă-l în mă-sa de bicarbonat, tu ești baza de care am nevoie, omule! Vino repede în țară.

De această dată convorbirea s-a întrerupt și Vladimir a început calm să-și strângă hainele. La recepție lucrurile s-au rezolvat repede, la fel la ghișeu din aeroport. Ajuns pe locul lui în avion, avu timp să descarce mesajul colegului în telefonul său înainte de a întrerupe internetul. A privit distrat fotografiile, dar a citit cu atenție textul trimis. Apoi a dormit două ore neîntors, așa cum făcea întotdeauna când zbura.

Când l-a văzut că iese din aeroport, Matei a făcut un semn cu mâna și un Duster negru a tras urgent chiar în fața ieșirii. Abia în mașină, colegul a vorbit:

- Mergem direct la Operă!

După ce au ieșit din labirintul de străzi din jurul Otopeniului, Vladimir s-a uitat mai atent la cel de lângă el. Partenerul lui avea sub treizeci de ani și o față cu trăsături perfecte. Ochii albaștri și părul negru, spatele lat și picioarele lungi iscau multe inundații în zona fierbinte a femeilor.

- Ești nedormit...

- De două nopți. Prima noapte am avut o problemă personală, iar noaptea trecută am petrecut-o la Operă.

- O problemă blondă? întrebă serios barba căruntă.

Răspunsul a fost un deget ridicat spre buze, apoi spre cel ce stătea în dreapta șoferului.

- Domnul procuror Trandafiroiu va superviza ancheta.

O mână întinsă veni spre bancheta din spate:

- Sebastian.

- Vladimir.

- Sunt încântat să vă cunosc, domnule comisar, continuă cel din față. Faima dumitale a străbătut de multe ori prin birourile parchetului general.

- Vladimir, repetă bărbosul. Numele dvs îmi este cunoscut. Sunteți procurorul general adjunct, nu-i așa?

- Sebastian, repetă și celălalt cu o față serioasă. Acum sunt procuror general interimar. De azi dimineață...

Liniștea lungă a fost ruptă de sirena stridentă a unei mașini de poliție care s-a plasat în fața Dusterului negru. Intrau în București și girofarurile din față le deschideau drumul. Totuși, în ciuda zgomotului strident, procurorul a continuat discuția:

- Ai avut vreme bună în Egipt, Vladimir? Nu ești bronzat.

- Am fost în concediu pentru odihnă. Am dormit mult și nu prea am stat la soare.

- I-ar trebui și colegului un concediu. Tot pentru odihnă.

- Am văzut multe fete frumoase în Urghada, replică serios barba căruntă. Nu s-ar odihni prea mult acolo.

- Dacă mă trimiți în concediu, promit să dorm toată ziua.

- Și noaptea vei recupera timpul pierdut, completează Vladimir.

Spune-mi mai bine dacă ai găsit camera.

- Ce cameră? întrebă nedumerit Matei.

- O cameră video care cuprinde toată sala, inclusiv loja unde a fost comis asasinatul.

- Ești sigur că a fost un asasinat, Vladimir?

Întrebarea venise de la procuror pe un ton normal, nu uimit.

- Din raportul colegului și din fotografiile primite așa pare. Cine este victima? În raport scrie doar că este un înalt funcționar public.

- Procurorul general, fostul meu șef.

Cei doi polițiști păstrară câteva clipe de tăcere. Dusterul se împotmolise într-o intersecție aglomerată și din mașina poliției din față răsunau ordine strigate prin megafon către șoferii din trafic. După ce și-au reluat drumul în viteză, Matei a răspuns:

- N-am găsit vreo cameră video, dar nici nu am căutat așa ceva.

- Victima era în al doilea an de mandat la conducerea Parchetului general. Unde a lucrat în ultimii zece ani?

- La parchetul de pe lângă tribunalul Ilfov, apoi la Curtea de Apel București.

- Câte dosare a instrumentat?

- 32. Le-am scos pe toate din arhivă și sunt în biroul meu.

- Putem să le vedem?

- Puteți cere orice! Într-un fel, ăsta este rolul meu aici, nu de a mă amesteca în anchetă, ci de a vă pune la dispoziție orice doriți, de a vă deschide orice ușă, de a vă ajuta în orice fel. Am puteri depline în acest sens, fiind împuternicit de la cel mai înalt nivel.

- De la Cotroceni? întrebă calm Vladimir.

- Am spus de la cel mai înalt nivel, repetă procurorul.

Dusterul a oprit în fața Operei din București și cei trei au intrat pe poarta principală. Matei a luat-o înaintea:

- Loja 8!

- Nu. Mergem întâi în stal, l-a oprit comisarul bărbos.

În interiorul sălii, grupul s-a plimbat de câteva ori printre rândurile de fotolii vișinii. Polițistul bătrân cu ochii mai mult pe sus, ceilalți privind atent fața lui. Întrebările au venit târziu:

- Care este loja 8?

- Aia! a indicat degetul colegului mai tânăr.

- Era singur în lojă?

- Da.

- Când a fost descoperit decesul?

- La finalul ultimului act.

- Ce operă?

- Traviata.

- Cum l-au descoperit?

- Când s-a aprins lumina și au început aplauzele cu toți spectatorii în picioare, victima a rămas nemișcată pe scaunul lui într-o poziție nefirească, cu capul plecat pe balustradă. Cineva din loja vecină a sesizat și a dat alarma. A fost scos pe coridor, întins pe jos și un medic care era printre spectatori i-a făcut masaj cardiac până a venit salvarea.

- Ce fel de medic?

- Stomatolog. Medicul de pe ambulanță a consemnat decesul după încă o oră de manevre de resuscitare. Mi-a spus că moartea a venit brutal, probabil prin infarct miocardic. Legistul...

- Matei, îl întrerupse Vladimir, vezi dacă cineva de la tehnic poate să ruleze din nou versurile ultimului act din Traviata pe panoul cu leduri de deasupra scenei. Dar să lase lumina aprinsă în sală.

Tânărul a zbughit-o imediat afară, iar polițistul bătrân a făcut un semn de invitație spre unul din scaune:

- Avem de privit ecranul măcar un sfert de ceas, domnule procuror. Hai să stăm jos.

- Sebastian! Îți este greu să-mi spui pe nume? Ai ceva cu procurorii?

- Nu, dar funcția de magistrat impune respect. Deși poate că nu toți îl merită...

- De acord, corupția este prezentă peste tot. Crezi că toți polițiștii sunt cinstiți?

- Nu, dar un polițist necinstit poate fi oprit de un magistrat cinstit. Invers nu se poate.

- Asta era misiunea principală încredințată lui Tudor atunci când a fost investit în funcția de procuror-șef. Să facem curățenie

în justiție!

- Și ai reușit?

- Am început bine, dar este un proces dificil. Într-un an nu poți face multe.

- Suferea de vreo boală? interogatoriul devie deodată.

- Nu, cel puțin eu nu știu să fi fost bolnav vreodată. Era un tip sportiv, făcuse polo în tinerețe la clubul Dinamo. Chiar fusese selecționat în echipa națională de tineret.

- Erați prieteni?

- Da. Adică, nu chiar prieteni. Ne cunoșteam de la Institutul Național de Magistratură, am fost colegi de an. Eu șef de promoție, el a terminat al doilea. Când a fost numit la conducerea parchetului general, el m-a chemat pe funcția de adjunct.

Matei s-a întors în sală și s-a așezat lângă ei.

- S-a rezolvat. În câteva clipe vor porni pe ecran versurile ultimului act din Traviata.

Vladimir și-a scos telefonul și l-a atins de câteva ori. Apoi i l-a dat colegului:

- Ține-l în poziția asta să cuprinzi tot ecranul, dar în așa fel încât să pot vedea și eu. OK?

După ce a văzut semnul de aprobare făcut cu policele, s-a întors spre procuror și interogatoriul a continuat. Ochii au rămas însă ațintiți pe ecranul telefonului:

- Era necăsătorit. Tu ești căsătorit, Sebastian?

- De zece ani. Am o fetiță în clasa întâi.

- De aceea relația cu șeful era strict profesională?

- Da și nu. Mai mergeam la câte o bere împreună, dar viața lui era diferită de a mea.

- Femei?

- Da și nu, repetă procurorul. Mi-a spus că a avut câteva relații, chiar serioase, dar nu s-a căsătorit. Nu credea în căsnicie.

- De aici și lipsa unor legături mai strânse cu tine, nu-i așa? Tu ești un familist convins.

- Da, poate...

- Ai cunoscut femeile cu care a avut relații? Adică, să fi ieșit vreodată în oraș, în perechi. Tu cu nevasta, el cu femeia lui.

- Doar o dată, acum un an. Tot aici, la operă. Am fost în aceeași lojă la un spectacol. El trăia de trei ani cu una din soprane, dar avea abonament de mai mulți ani. Apoi am mers la o terasă și am băut niște vin, dar nu mai mult de o oră.

- Doamnei tale nu i-a plăcut?

- Soprana este un alt fel de femeie. Cam prea libertină. Și în limbaj, și în comportament.

- Alcool?

- Nu, nu bea. Dă însă tot timpul impresia unei femei care dorește mult sex. Numai sex...

- El bea mult?

- Aaa, el! Nu, în niciun caz. Nu l-am văzut niciodată beat. Era sportiv, adept al alimentației vegane, lua zilnic vitamine. Și a făcut infarct la treizeci și cinci de ani! oftă procurorul.

- Legistul mi-a spus că este posibil să fie o ruptură a unui anevrism de aortă, interveni Matei.

- Autopsia a fost finalizată?

- Nu, abia a început. A fost nevoie de acordul rudelor pentru a fi efectuată. L-am primit târziu, acum o oră.

- Care rude? Era necăsătorit.

- Acordul părinților. Mama lui s-a opus.

- Ce sunt părinții?

- Mama pensionară, tatăl general de armată.

- Unde a lucrat mama?

- A fost economist la ministerul apărării. Pe la resurse umane sau contabilitate.

- Tatăl este în rezervă?

- Nu, este încă în funcție. Șeful Marelui Stat Major.

- Aha!

Exclamația părea să fi avut altă cauză, nu funcția mare avută de tatăl victimei. Vladimir a luat telefonul din mâna lui Matei și l-a privit atent. A mărit și mai mult zoom-ul, orientându-l spre un

colț al ecranului cu leduri. Apoi l-a închis și l-a pus în buzunar.

- Aș putea să vorbesc cu domnul general?

- Îl sun imediat! răspunse procurorul. Unde?

- La sediu, la poliția capitalei. Acum mergem în lojă!

Pe drum, Vladimir i-a spus colegului mai tânăr, în timp ce celălalt vorbea la telefon:

- Ai izolat bine scena crimei?

- Nimeni nu a intrat după ce victima a fost scoasă pe hol. Administratorul mi-a spus că a încuiat personal loja imediat ce a ajuns la fața locului.

- În cât timp a ajuns?

- În cel mult două minute de la finalul spectacolului.

Matei a dat jos benzile de hârtie cu însemnele poliției de pe ușa lojei și au intrat amândoi. Procurorul a rămas pe hol pentru a termina convorbirea telefonică. Vladimir s-a uitat scurt la cele patru scaune, apoi a ridicat o sticlă de apă plată de pe unul din ele. Era băută pe jumătate.

- Unde a stat victima? Aici?

După ce a primit confirmarea s-a aplecat să arunce o privire sub scaun. Apoi s-a dus spre micul cuier de la intrarea în lojă:

- Acesta-i pardesiul lui?

- Da, a rămas aici de ieri seară. Nimeni nu l-a atins.

Haina a fost cotrobăită rapid și deodată barba căruntă a părut că zâmbește. Găsise ce căuta:

- Mergem!

- Gata?

Vladimir nu a răspuns și a ieșit din lojă. Pe hol, procurorul încă nu terminase de vorbit la telefon:

- Când vrei să te vezi cu domnul general?

- Chiar acum.

- La poliția capitalei?

- Da.

- Ajunge în jumătate de oră! a venit confirmarea după ce telefonul a fost închis.